

El drama del Mediterrani, en un crit: «On és el meu fill?»

El segon rescat de l'Open Arms acaba amb sis morts, entre ells en Joseph, un nadó de només sis mesos

[inicentrareport]Dues llanxes taronja s'apropen a una pastera mig enfonsada. Un centenar de persones, apilades i encatronades d'estar-se dies en la mateixa postura, comencen a cridar i a fer senyals amb les mans. Les barques auxiliars continuen acostant-se, mentre els membres de l'equip de rescat de l'**Open Arms** preparen les armilles salvavides. A simple vista ja veuen que la pastera està molt deteriorada, així que no perden temps. Un dels tripulants pregunta en anglès si hi ha dones i nens a l'embarcació. Sí que n'hi ha, entre els quals es troben dos nadons amb les seves mares i una embarassada.

[nointext]

[indexopenarms]

L'alegria és màxima: tothom sembla estar bé i ja s'estan posant les armilles. Alguns fins i tot canten, feliços de veure que la seva nova vida, Europa, és una mica més a prop. És el **segon rescat que fa l'Open Arms en poc més de 24 hores de diferència**, i sembla que tot va segons el previst. Però de cop i volta, tot es cap gira. Només han pogut evacuar una de les mares quan el terra de la pastera cedeix i el món que estava per venir s'esfondra sota els seus peus. Caos.

[slideflaix]1121[/slideflaix]

En menys d'un segon es passa dels crits d'alegria als gemecs de socors. Ja només queden alguns trossos de la pastera flotant. És com si s'hagués esbutzat una bossa plena de bales de color taronja i estiguessin rodant pel terra brut i fosc. Però són caps i braços que batallen amb l'aigua freda, que s'aferren els uns als altres i que a cada crit se'ls omplen els pulmons amb una mica més de mar.

[intext1]

Des de la llanxa ràpida, la dona que han evacuat s'arramba a la vora de la nau i crida: "El meu nadó. El meu nadó. On és el meu nadó?". Busca el seu fill enmig d'aquell infern líquid. Un dels rescatadors es tira a l'aigua i aconsegueix recuperar la criatura. S'ha ofegat. L'altre, tampoc ha tingut millor sort i també està igual.

Escuchad el sonido del naufragio que vivimos ayer.

El grito desesperado de una madre en busca de su bebé de 6 meses de vida, en medio del caos. Le recuperamos del mar en parada respiratoria,remontó, pero horas más tarde su pequeño cuerpo no resistió.

Ella es la madre de Joseph? pic.twitter.com/mYzXLq1jxi

? Open Arms (@openarms_fund) November 12, 2020

Una de les llanxes fa un primer viatge amb els nadons i les mares cap a l'Open Arms. L'altra segueix rescatant les persones que queden a l'aigua i els llença flotadors. Quan les dues barques ja han recollit tothom, tornen cap a la nau. En qüestió de minuts la coberta de l'Open Arms es converteix en un escenari on conviuen la vida i la mort.

[ficentrareport]

Una de les llanxes comença a portar gent a l'Open Arms. Foto: Sergi Cámara

[inicentrareport]

Una dona embarassada es posa una mà a la panxa, mentre mira com s'amunteguen els cadàvers als seus peus i altres persones entren en parada cardiorespiratòria. La majoria dels que estan bé intenten caminar, però cauen pel cansament i l'esgotament dels músculs després d'estar tantes hores sense moure's.

Davant aquella imatge tota la tripulació, incloses les 88 persones que havien rescatat el dia anterior, comencen a moure la gent per deixar espai a la coberta del vaixell. La doctora corre amunt i avall amb ampolles d'oxigen mentre els mecànics de la nau estan fent la RCP a algunes de les persones.

[ficentrareport]

Un dels membres de la tripulació intenta fer la RCP a un dels rescatats. Foto: Sergi Càmera

[inicentrareport]

Els periodistes que també viatgen a la missió ajuden a portar a una altra part de la nau els supervivents i els desvesteixen. Cal posar-los roba eixuta i mantes per frenar la hipotèrmia. Molts tenen la pell cremada, com si s'hagués fos sota la tela. Es tracta d'unes ferides molt freqüents en aquests casos. És fruit de la reacció química que es produeix quan de la benzina del motor que vessa dins la pastera es mescla amb l'aigua salada.

Passat el caos inicial, toca fer balanç: cinc morts, però amb l'alegria que la dona embarassada està bé i que han aconseguit salvar la vida als dos nadons, un de sis i l'altre de tresos mesos. El de mig any és en Joseph, de Guinea de Conakry. La seva mare, que abans estava cridant des de damunt de la llanxa de rescat ara l'abraça. Somriu alleugerida. Sembla que el pitjor ha passat i que finalment podran tenir un nou principi. Però passen les hores i el món es torna a esfondrar sota els seus peus: tot i l'esforç de l'equip mèdic la criatura no és capaç de sobreviure i mor. La mare torna a cridar al seu fill, però aquest cop s'ha enfonsat en unes aigües molt més profundes.

[ficientrareport]

Una de les mares mira el seu fill després que l'hagin salvat. Foto: Sergi Cámara

[inicentrareport]

Després d'aquest rescat encara en ve un tercer. Es produeix ben entrada la nit. L'Open Arms recull una altra pastera amb 64 migrants. Amb gairebé 300 persones a bord de la nau, ja s'ha arribat a la capacitat màxima. És hora de buscar un port segur on desembarcar. Hi ha possibilitats que sigui Lampedusa encara que no hi ha confirmació.

Mentre s'espera el permís per desembarcar, un helicòpter de rescat de la guarda costanera italiana es desplaça fins a la nau per emportar-se la dona embarassada, la mare amb l'altre nadó que ha sobreviscut, una persona en estat crític i la mare d'en Joseph. També s'emporta els cadàvers. A diferència de la resta de cossos que s'enfonsen sordament en el Mediterrani, d'aquests almenys sí que n'hi haurà constància. Aquesta vegada sí que s'ha sentit el crit de totes les mares que veuen com s'ofeguen els seus fills al Mediterrani.

[facentrereport]

Moment en què preparen el nadó per emportar-se'l amb l'helicòpter. Foto: Sergi Càmera